

"רבי אלעזר בן רשב"י"**חלק א: מאמרים****מאמר א:**

תנא בדור החמישי, בנו של רבי שמעון בר יוחאי. תלמידו של אביו, חברו של ר' יהודה הנשיא, שעלה עליו בידיעת התורה. היה חשוב מאוד בעיני אביו, שמנה אותו בין בני העליה המועטים, שאפילו אם רק שנים הם, הרי הוא ביניהם (סוכה מה:ב). אחרי מות אביו למדו הוא ור' יהודה הנשיא חברו, אצל רבן שמעון בן גמליאל ור' יהושע בן קרחה. כאשר העדיף רבן שמעון בן גמליאל את ר' אלעזר על פני רבי, ורבי התלונן על כך, ענה לו: בני, אל ירע לך, שהוא ארי בן ארי ואתה ארי בן שועל (ב"מ פד:ב). הוזכר פעמים אחדות במשנה, ורבות מהלכותיו נמצאות בברייתות ובתלמודים.

מאמר ב:**היציאה מהמערה [מובא מתוך מאמר רשב"י]וע"ע במאמר רשב"י**

לאחר שיצאו מן המערה, ראה רבי אלעזר כי האנשים עוסקים בהבלי העולם הזה ואינם עוסקים בתורה, היה רבי אלעזר מעניש אותם ורבי שמעון מרפא אותם. אמר לו רבי שמעון לבנו: בני, די לעולם אני ואתה, שאנו עוסקים בתורה. בערב-שבת עם חשכה ראו זקן אחד כשהוא מחזיק בידו שתי חבילות של הדסים וממהר לביתו. שאלו אותו: למה לך חבילות אלו. אמר להם: לכבוד שבת הבאתי אותן, להריח בהן. שאלו אותו: למה לך שתיים ואין די לך באחת. אמר להן שתי אלו הן, אחת כנגד "זכור" ואחת כנגד "שמור" אמר לו רבי שמעון לבנו: בוא וראה כמה חביבות הן המצוות על עם ישראל, ושניהם שמחו מאד על שמצאו בדרכם יהודי יקר זה. אז נתיישבה ונחה דעתם, ויותר לא הקפיד רבי אלעזר. אחר שיצאו מהמערה היו רבי שמעון ובנו תשושי כח וכל גופם העלה חבורות ופצעים. כשמע חותנו, רבי פנחס בן יאיר, שכבר יצאו מן המערה, הלך לקראתם לקבל את פניהם, והביאם לטבריא כדי לרחוץ שם בחמי טבריא. הכניסם לבית-המרחץ והיה סך ורוחץ את גופם במים ובשמן. ראה רבי פנחס, שכל גופם מלא סדקים ובקעים מחמת החול שישבו בו במשך שלש עשרה שנים. התחיל רבי פנחס לבכות מרוב צער, ונשרו הדמעות על הפצעים של רבי שמעון והכאיבו לו מאד. אמר לו רבי פנחס: אוי לי שראיתי אותך פצוע ומוכה. אמר לו רבי שמעון: אשריך שראיתני בכך, שאלמלא ראית אותי כן לא היית מוצא בי כל-כך הרבה תורה..

חלק ב: סיפורים**א: תלמוד בבלי: תענית כ א :**

מעשה שבא רבי אלעזר ברבי שמעון ממגדל גדור מבית רבו והיה רכוב על החמור ומטייל על שפת נהר ושמח שמחה גדולה, והיתה דעתו גסה עליו מפני שלמד תורה הרבה, נודמן לו אדם אחד שהיה

מכוער ביותר, אמר לו שלום עליך רבי, ולא החזיר לו, אמר לו ריקה כמה מכוער אותו האיש שמא כל בני עירך מכוערין כמותך, אמר לו איני יודע, אלא לך ואמור לאומן שעשני כמה מכוער כלי זה שעשית, כיון שידע בעצמו שחטא ירד מן החמור ונשתטח לפניו, ואמר לו נענית לך מחול לי, אמר לו איני מוחל לך עד שתלך לאומן שעשאני ואמור לו כמה מכוער כלי זה שעשית. היה מטייל אחריו עד שהגיע לעירו, יצאו בני עירו לקראתו והיו אומרים לו שלום עליך רבי מורי מורי, אמר להם למי אתם קורין רבי רבי, אמרו לו לזה שמטייל אחריך, אמר להם אם זה רבי אל ירבו כמותו בישראל, אמרו לו מפני מה, אמר להם כך וכך עשה לי, אמרו לו אף על פי כן מחול לו שאדם גדול בתורה הוא, אמר להם בשבילכם הריני מוחל לו, ובלבד שלא יהא רגיל לעשות כן, **מיד נכנס רבי אלעזר בן רבי שמעון ודרש, לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז, ולפיכך זכה קנה ליטול הימנה קולמוס לכתוב בו ספר תורה תפילין ומזוזות.**

[**ב: ב"מ פד: א :** מסופר עליו שהיה בעל בשר, וכרסו הייתה רחבה מאוד, וכאשר היה עומד לעומת ר' ישמעאל בר' יוסי, שגם כרסו הייתה רחבה, היה צמד בקר יכול לעבור ביניהם מבלי לנגוע בהם.]

ג: פסיקתא דרב כהנא צ: ב : פעם באו חמרים לעירו לקנות תבואה, וראו את ר' אלעזר יושב לפני התנור, ואמו מביאה ככרות, והוא אוכל, עד שאכל את כל הככרות. אמרו: ווי שנחש רע שורה במעיו של זה. כששמע דבריהם, לקח חמוריהם והעלם לראש הגג. הלכו ואמרו לאביו. אמר להם: אולי אמרתם לו דבר רע? ספרו לו המעשה. אמר להם: האם משלכם אכל? האם לא מי שברא אותו ברא מזונותיו עמו? אף על פי כן, אמרו לו משמי ויוריד לכם חמוריהם....

ד: ב"מ פד: ב: בזמן מותו אמר לאשתו: יודע אני שרבנן כועסים עלי ולא יטפלו בקבורתי כהוגן, השכיביני בעלייתי ואל תפחדי מפני... לא פחות משמונה עשרה, ולא יותר מעשרים ושתים שנה, שכב בעלייה. עד שפעם אחת נראה להם רשב"י, אביו, לחכמים בחלום, ואמר להם: גוזל אחד יש לי ביניכם, ואי אתם רוצים להביאו אצלי. הלכו רבנן לטפל בקבורתו, אבל בני עכברא לא הניחו להוציאו משם, **משום שכל אותן השנים, שהיה ר' אלעזר בר' שמעון בעלייתו, לא עלתה חיה רעה לעירם.** פעם אחת, בערב יום הכיפורים, כשהיו בני עכברא טרודים, שלחו רבנן לבני בירי והעלו את מיטתו והביאו אותה למערת אביו.
